

SENSATION OF POETRY UNDER THE BRIGHTNESS OF LIGHTNING

Şimşek Aydınlığında Şiirin Algısı

Kürşad KARA¹

Abstract

Artistic work is an endeavour as old as mankind. Understanding and making sense of life and man himself throughout his life is an indispensable subject. This effort will continue through the life. The impressiv easpect of word puts poetry in a different place among artistic works. Poetry is a genre various definitions of which were done by poets and men of letters. Poetics written throughout the history of literature have made definitions of poetry and described the properties of it. Despite many studies, the mistery over poetry could not be completely removed. Up to now, efforts to identify poetry have been present. In this work we tried to bring out definitions of poet and poetry and contribute to the definitions made so far through the poems we examined. It was anticipated that the definitions of poets and poetry would be more permanent if not directly done but indirectly given in their poems. Definitions that exist in works will reappear to the reader. Images are items put forward to express the desired notion by similarities and associations. Many studies have aimed to find the connotations of the image which does not necessarily mean that all images will be resolved. Special meaning of each image remains hidden in poet's mind. One aspect of poetry's mysteriousness is that every image cannot be gripped entirely. In this study, images in Tacettin Şimşek's poems were identified to reach new definitions of poetry and poet. Also the images reached were presented bodily in a paragraph. The new definitions of poetry and poet achieved have the quality to bring new perspectives to us.

Key Words: Tacettin Şimşek, poetry, image, sensation.

Özet

Sanatsal çalışmalar insanlığın tarihi kadar eski bir uğraştır. Hayatı ve hayatın içinde insanın kendini anlama ve anlamlandırma çabası insanın vaz geçemediği bir konudur. Hayat devam ettikçe de bu çaba sürecektir. Sözün etkileyici yönü şiiri bu çalışmalar içerisinde farklı bir yere koymaktadır. Şiir; şairler ve edebiyatçılar tarafından değişik tanımları yapılmış edebi türdür. Edebiyat tarihi boyunca yazılan poetikalar şiirin tanımını yapmış ve özelliklerini açıklamıştır. Yapılan birçok çalışmaya rağmen şiirin üzerindeki gizem tamamen kaldırılamamıştır. Günümüze kadar da şiiri tanımlama gayreti devam etmiştir. Çalışmamızda incelenen şiirler yoluyla şair ve şiir tanımları ortaya çıkarılmaya çalışılmış, bugüne kadar yapılan tanımlamalara katkıda bulunmak amaçlanmıştır. Şairlerimizin direk değil de şiirlerinde dolaylı olarak yaptıkları şiir ve şair tanımlarının daha kalıcı olacağı öngörülmüştür. Şiirler okundukça eserlerde var olan tanımlar yeniden okuyucunun karşısına çıkacaktır. İmge, özellikle şiirde söylenmek isteneni benzerlik ve çağrışım yoluyla anlatmak için ortaya çıkarılan öğelerdir. Birçok çalışma imgenin çağrıştırdığı anlamı bulmaya yöneliktir fakat bütünüyle imgelerin çözüleceği anlamına da gelmez. Şairlerin zihninde her imgenin kendine özel anlamı saklı kalmaktadır. Şiirin gizemliliğinin bir yönü de her imgenin bütünüyle kavranamamasıdır. Çalışmada şair Tacettin Şimşek'in şiirlerinde ortaya çıkan imgeler, şiirin ve şairin yeni tanımlarına ulaşmak için tespit edilmiştir. Aynı zamanda ulaşılan imgeler bir paragrafta bütünlük halinde sunulmuştur. Şair ve şiir adına elde ettiğimiz yeni tanımlar bizlere yeni bakış açıları kazandıracak niteliktedir.

Anahtar Sözcükler: Tacettin Şimşek, şiir, imge, algı.

¹ Okt. Bayburt Üniversitesi, kursadkara08@hotmail.com.

1. Giriş

Şairin ve şiirin tanımı değişik zamanlarda yapılagelmiş bir çabadır. Bu çaba sonucunda farklı tanımlara ulaşılmış ve bu terimler üzerinden farklı anlamlar karşımıza çıkmıştır. Edebiyat sanatının hemen hemen bütün milletlerin tarihindeki en temel, en eski, en yaygın, en estetik ve en asli türü şiidir. Şiir, ilk edebi söyleyişlerden bugüne, insanoglu için en sıcak, en etkili ve en lirik bir söz sanatı olagelmiştir (Çetişli, 2006: 16). KleberHaedens: *Şiir tarif edilebilseydi yüz türlü değil bir türlü şiir tarifi olurdu*, diyor (Aksan, 2005: 8). Şiirin tanımlarındaki çeşitlilik tarif edilememesine bağlanmaktadır.

Şiirin tanımsızlığı ve güzelliğinin ulaşılmazlığı işi daha da esrarengiz kılmaktadır. Ayrıca her bir tarif denemesinde, ya şiirin belli bir yönü esas alınmış ya da ona belli bir anlayışla yaklaşmıştır. Necip Fazıl poetikasında şiirin tarifini bulmanın duman kıvrımlarındaki muadelenin tespiti kadar zor olduğunu söyler (Okay, 2005: 31). Bu zorluğun bilincinde yazımızda şairin ve şiirin yazgısını gücümüz yettiği kadar birleştirmeye çalıştık. Şaire ait imge dünyasını da bu denge içerisinde işledik. Amacımız Tacettin Şimşek'in "Eylülce" (Şimşek, 2005) adlı eserindeki şiirlerden yola çıkarak şiir ve şair tanımlarına ulaşmak olacaktır. Tacettin Şimşek'in şiir verimleri, 1980 sonrası Türk şiirinde bağımsız bireyci söylemin içerisinde değerlendirilebilecek özellikler taşır. Şimşek, kuşağının imgeye yönelen genç şairleri gibi, şiirin kapılarını imgeye tamamıyla açmış, şiiri bir anlatma aracı olarak görmemiş, müzikaliteye önem vererek gelenekten yararlanan ve amaç olarak sadece şiirselliği kabul eden bir şiir anlayışını benimsemiştir. 80'li yılların ilk yarısından itibaren şiirlerini yayımlayan Şimşek, bütün şiirlerini 2005 yılında Eylülce adlı şiir kitabında toplamıştır. 57 şiirin yer aldığı Eylülce, *tenha*, *eylülce* ve *veda* bölümlerinden oluşur. Her bölümün ismi aynı zamanda o bölümün son şiirinin de ismidir. Bölüm isimlerinin altında birer mısraya yer verilir: *Tenha* bölümünde *Ben bu şehri şiirle yargularım*, *Eylülce* bölümünde *Bana has bir yalnızlığım olmalı* ve *Veda* bölümünde *Bana sevdanı Galipçe anlat* mısraları yer alır. Bununla şair, aslında o bölümdeki şiirler hakkında ipuçları verir (Yakar, 2009: 215). Çalışmamızın alt başlıkları da bu dizelerle adlandırılmıştır.

Kitapta şairin özgeçmişi bulunmamaktadır. Bu durum bizlere şairin kendi ben'inden vazgeçtiğini, bizlere şiirlerindeki ben'in ipucunu veriyor. Eylül; şairlere, şairane ruhlara ilham kaynağı, kimi zaman bir liman, kimi zaman da bir renk olmuştur. Renk durumu diğer aylara göre Eylül'ü bir adım öne çıkarmıştır. Eylül öyle bir renge bürünür ki hüznün, acı, kasvet, mutsuzluk hep bu renkte saklanır. Kitabın ismi Eylülce ise bütün bunları bir sıfat haline getiriyor. Eylülce'yi hangi ismin önüne getirirsek bir anda her şey Eylül oluyor. Şair belki de varlığın kendisinde de bir parça Eylül olduğunu bizlere söylemektedir. Eserde var olan üç bölümü üç aya eşitlersek şiir kitabı mevsim oluyor, şiir mevsim oluyor. Mevsim olgusunun gerçekleşmesi birçok varlığın bir emir doğrultusunda bir araya gelmesine bağlı, şiirin yazılması da mevsimin oluşması gibidir. Mevsim, zamanı geldiğinde hiçbir gücün önüne geçemediği ve bir an bile gecikmeyen bir durumdur. Şiirin ortaya çıkması ve kâğıda dökülmesini bu imge ile tekrardan inceleyebiliriz. İkinci bölümün isminin Eylülce olması aylar mı karıştı dedirtiyor insana. Biz bu coğrafyada mayıslarda kar yağdığını biliriz, bu aylarda ortaya çıkan ayazların çiçekleri dallarında meyveye dönüşmeden öldürdüğünü de. Onun için bu sıralamaya şaşmamak gerekir. Sayfalar açıldığında şairin kimliğine, şiirlere, şiirin yazgısına da bir dünya açılacak. Kitap *Tenha* bölümüyle başlıyor. Şiir *tenha*, *tenha* bir ay ve mevsim sonbahar...

2. Ben Bu Şehri Şiirle Yargılarım

Şiir yargıç, şair yargıç... Şiirin yazgısını şairin yazgısından ne kadar ayrı düşünebiliriz ki... Birinci bölüm bu dize ile başlıyor. Bu dize şiire, şaire tanım olacak nitelikte. Şair her şeyden önce bir görev yükleniyor. Şairlik yargı makamı... Elinde tokmak yok şairin, şiirleri var. Bu mısra ile imge dünyasını açıyor bizlere şair. Şiiri şiir yapan, onun özünü oluşturan öğelerden biri imge. Rus incelemecisi Alexander Poebnya bu konuda ilginç bir sav öne sürer: İmgesiz sanat olmaz; şiir ise hiç olmaz (Aksan, 2005: 9). Kaynaklardaki ilk bilgilere göre imge, sanatçıya has orijinal duyuş ve hayallerin somut bir şekilde daha çok bir görüntü çağrışımı ile ifade edilmesidir (Önal, 2006: 12-13). Sanatçıların düş güçleriyle yarattıkları duyuş ve düşüncelerle ilgili kavramları da içeren aynı zamanda zihinsel görüntüdür. İmgeler sadece yazarın iç dünyasını değil aynı zamanda içinde yaşadığı toplumun değerlerini de gözler önüne serer (Ulağı, 2007: 53-54). Şair, şehir diyor, medeniyet diyor ve bütün bunları şiirle yargılıyor. Mihenk taşı şiir, kıtas şiir. Eşya ne ifade ediyor şiir için? Şiirin süzgecinden geçenler, şiirle kavgasında ayakta kalanlar, medeniyeti oluşturacak. Şiirle boy ölçüşemeyenlerin bir kıymeti yok. Şiirin yazgısı, yargılama ile başladı.

*Safa geldin evime تنها vakit
Be hey mübarek hüzn
Boyun borcum
Şiir burcum
Merhaba*

*Kandır beni yeniden
Soylu bir kasideye döndür beni
Giydirip kuşatıp bir ikindi
Adına ant içilen zamanlardan geçirip
Akşamlardan geçirip
Utandır beni
Doğru sabahlara uyandır beni (Şimşek, 2005: 7-8)*

Şiirin تنها vakti, şairlere ait bir zaman dilimi. İlham: İçe doğma, gönle doğma, kalbe gelme... Bir sanat eserinin meydana getirilmesi sırasında sanatçıyı sevk eden his unsuru (Doğan, 1996: 536). Şehri yargılayacak şiir, bir تنها vakitte ilham yoluyla şaire gelmektedir. Öyle bir vakit ki insana korku da vermektedir ama bu korku sığınma korkusudur. Eğer bir mısra, adına ant içilen zamanlardan haber veriyorsa ilhamı tekrar sorgulamak da gerekir. Şiir sonbahar mevsiminde yükselen bir burçtur.

*Dün bir aşkı kabullenmekti şiir
Bugün bir aşkı inkâr (Şimşek, 2005: 17)*

Aşkı kabullenmek ve aşkı inkâr dün ile bugün arasında şiirin tanımı olarak beliriyor. Bu mısralar, şiir nedir sorumuza cevap olacak özelliktedir. Varılan tanımda dün ile bugün arasında gidip gelmeler vardır. Bu iki tanım dün ile bugün arasında, zaman farkından mı bilinmez değişiklik gösteriyor. Şiir tanımının dün ile ilgili ipuçları da bulmak mümkün. Aşkı kabullenmek şiirdir. Şiir, belirsiz aşklar içinde tanım durumundadır. Savunma (Şimşek, 2005: 17) adlı şiirin bütününde şaire göre şiir, bir yükün altına girmek, bir davayı sırtlanmak, bir imtihana başlamak, Yusuf'u kabul etmektir. Bütün bunları kabulle başlıyor tanım. Eğer aşk dediğimiz gerçeğin kendisi ise ve gerçeği kabul etmek şiirse o zaman tanım gittikçe ağırlaşıyor. Bugün aşkı inkâr; aşkın varlığını inkârdan çok aşkın bizim himayemiz de olmayışına isyandır. Dün ile bugün arasında değişen değerler

şiire, şiirin tanımına da yansımaktadır. Şiirin tanımı değiştikçe şairin tanımı da değişiyor doğal olarak. Şairler şiir poetikalarını sunarken şiiri tanımlamayı hep birinci dereceden amaçlamışlardır. Bunu yaparken de aynı zaman da şairi tanımlamışlardır. Elde edilen yargı şudur: Ne kadar şiir tanımı varsa o kadar da şair tanımı vardır.

*Ve künyem dağ başlarında okunur
Zülfüyare dokundukça ellerim
Ellerim tebeşir tozu ellerim
Eskimiş kara tahtalar üzre
Tut ki bir eskimez yazı ellerim (Şimşek, 2005: 11)*

Kitabın içeriğinde özel olarak şair hakkında bir bilgi olmayışı bizleri şaşırtmıştı. Şiirler okudukça, kitabın sayfaları çevrildikçe şairin künyesine ulaşıyoruz. Künyeler, bir başkası tarafından bulunduğu sahibi hakkında en kısa bilgi veren küçük plakalardır. Bulduğu zaman kişide sahibini arama hissi uyanır. Künye adlı şiiri görünce şairin cesaretini de görmüş oluyor, okuyucu. Şair âdeta ben buyum diyor, haykırıyor. Künyesini kendi okuyor çağına, yaşadığı zamana ve şehre. Birileri bulmuyor künyesini. Bizzat kendi sunuyor. Zor olanı söylüyor: *Yaman çeker söz mülküne yâr beni* (Şimşek, 2005: 11). Sözü söyleme cesareti şairin asli görevi olarak beliriyor. Söz, şairin yüreğine göre değişen varlık. Yazıdan önce var olan olgu. Eğer şair ölü kentin ortasındaysa sözün önemi artıyor. İster istemez lügatinde deli sözler dolaşiyor. Şehri diriltecek sözler konuşması gerekecek. Konuşulacak sözler normal şekilde söylenemez, bunlar incecik bir yürekten söylenmesi gerekir.

*Böylesine söz dinlemez yüreğin
Yok bana gereği
Ya düşür bu sevdayı başımdan
Pembe gülüm
Ya götür bu yüreği (Şimşek, 2005: 11)*

İlham gelecekte tek bir yere gelecek. Konacaksa şiir kuşu tek bir yere konacak. Söz buradan şiir olarak çıkacak ve ölü şehri diriltecek. Bu yüreğe bir de sevda eklenmişse artık söz dinlemez olur, şiir. Aşksız söz, söz müdür yoksa yalan mıdır? Sorgulanması gereken ve cevap bulunması gereken bir sorudur.

*Hükümdarca gelmeli aşk dediğin
Gölgelerin aslına varmak için
İkiyüzlü aynaları kırmalı
Şiiri son dizesinden vurmali (Şimşek, 2005: 30)*

Hükümdarca gelen aşk ile karşı karşıyayız. Hükümdarlık özelliği gölgelerin aslına hükmetmeyi kolaylaştırıyor. Bir perde ortadan kalkıyor. Hakikat gözler önünde... Aldatıcı suretler ortadan kayboluyor. Aşk hakikate erdiriyor yüreği ve şiiri. Aynalar cisimlerin gölgelerini yansıtıyor. Aynanın karşısına geçen yüzlerin sayısı ikiye çıkıyor ya da aynalara bakan yüzler, görmek istediklerini aynada görünce gerçekten uzaklaşıyor. Gerçeğin olmadığı yerde sahtecilik ortaya çıkar. İkiyüzlülük: Olduğun gibi görünmemenin adıdır. Var olanı algılamak için, hakikate vakıf olabilmek için aynalar kırılmalı ve şiir son dizesinden vurulmalı: *Oyy / Benim aynalarda / Büyüyen pişmanlığım* (Şimşek, 2005: 37). İkiyüzlü aynaları kıran şair aynı zamanda pişmanlığını büyüttüğü aynalarla karşı karşıyadır. Gönül muhasebesinin mekânıdır ayna. Muhasebenin yapıldığı zamanlarda ortaya pişmanlık çıkıyorsa insanlığımız beliriyordur. İnsan olma halimizi ispatlayan bir duygudur pişmanlık. Mükemmel olamayacağımızın ispatıdır. Diğer canlılardan ayrılan en

insani yönümüzdür. Aklın yetersizliğinin ifadesidir. Gönül ile aklın arasındaki kavganın adıdır. Aynalarda büyüyen pişmanlığı görmek tedbiri de getirecektir. Kül olmaktan evvel kendimizle son hesaplaşmadır. Bu haller içinde şair *ankaya* yalvarır: *İşte hal böyle anka / Sürüyor devirden şikâyetimiz / Eteği kirlenmemiş bir dağ söyle / Bana çağ söyle anka* (Şimşek, 2005: 38). Masal diyarlarından yeryüzüne gelen şairce sesin adıdır anka. Şair, anne desteği ile yoluna, direnişine devam etmektedir (Arslan, 2010: 1089).

*Kan ve gül yankısıdır
Vardıkça aynalara
Ve sürdükçe hayata tanıklığım
Çehrelere çağın utancı düşmez
Yüz yıldır inci mercan avcısıyım
Sancı düşer payıma
İnci düşmez*

*Açıklarda derledim say ki
Gayri ben
bu gemiye
gam yüklerim (Şimşek, 2005: 40)*

Aynalarla ve hakikatin yansıması ile alışverişi devam ediyor şairin. Dünya ayna olmuş kendine, تنها vakti gelen şiirle okumaya devam ediyor çağı. Oku emri ile okudukça aynalaşiyor hakikat ve yansıyor yalnız yüreğine. Renklerden başka ortak bir paydası olmayan kan ile gül vurdukça aynalara, çağın tanıklığı sürdükçe, yüzler kaygısız görünüyor. Hicap etmez aynaya bakan yüzler. İnsanlar güle oynaya fakat ortada kan ve vahşet hakikati var. Kırmızı güller kaybolmakta kanların içinde. Güzellikleri ortaya çıkarma görevini yüklenen şair, yargıçlıktan sonra ikinci görevini de söyler. Kendi payına şairlik, güzelliği insanlığa sunma çabasıdır. Hakikatin gücü içinde, kan ve güller arasından kim kurtaracak şairi. Biri vardır elbet ve bir ses gelir: *Anam çağırır beni / Anam cennet taşır ayaklarında / Gül diker peşim sıra (Şimşek, 2005: 42).*

3. Bana Has Bir Yalnızlığım Olmalı

Tenha vakitlerden, تنها aylardan sonra Eylülce'ye ulaştık. Zor olandı insanın kendisi ile yaptığı yolculuk. Şimdi söylenecekler eylül tadında olacak. İkinci bölüm gereklilik kipiyle başlıyor. Şaire has yalnızlıkta gelecek şiirin mısraları. Bu yalnızlıkta aynalarla yüzleşecek ve bu yalnızlıkta şehri yargılayacak. Kitaba *Eylülce* olarak başladık ama bu bölüme geldiğimizde gördük ki her şey eylülce'dü.

*Eylüldü Ustam
Zehir damlatırdı kuşluklarıma
Düşlerimi ölümlere bölerdi
Yanık mısralara salardı beni
Tutuşan bir yanım olurdu birden
Çoğalırdım (Şimşek, 2005: 47)*

Sıfat ortadan kalkınca isim tek başına kalır. İsim artık gücünü kendinden alacaktır. Ne zaman ki insanlık isimleri unuttu, o zaman; kendini unuttu, adını unuttu, eylülce unuttu. Ustam her şey eylülce aşlında. Yalancı şarkıardı bizlere zehir damlatan. Hakikati anlatan eylülce'dü. İçli içli söyleten varlığın kendisiydi. Bir müjdedir çoğalmak ve maddenin alev alması. Şairler yandıkça şiirler artacak, çoğalacak diğer taraf. Bir yanı yanarken şairin: *Ölmek ne mümkün anne / Bölünmedik acısı kalmamıştır / Ömrümüzün /*

Gecenin nemi sızar şuramızdan / Ve uçurum yazımız ve yazgımız / Ve bir sitem / Acı/tan dizelerin sesi duyulur (Şimşek, 2005: 56). Ömrümüz bu acılarla geçiyor anne. Ölmek neden dua olur, gençlik çağlarına inat. An gelir dudaklardan dua olarak dökülür ölüm. Gecenin nemi, gecenin kahır sızar eklemelerimize romatizma acısı verir. Yazı ve yazgı şair ile şiiri buluşturunca gerçeğe, gerçek uçuruma dönüşür. O günden beni / Sessizliğin konuştuğu geceleri / Sırdaş olsunlar diye yalnızlara / Güneş süt emzirmiş yıldızlara (Şimşek, 2005: 58). Şair ve şiir buluşunca bir yalnızlık ortaya çıkar. Geceler yalnızlara bir arkadaşı... Bu arkadaşlık yetmeyince, anne şefkatiyle büyüyen yıldızlar imdada yetişir. Bir yanımız ateşe ve tutuşuyorsa, şairin yüreğine soğuk bir nefestir sabır. Yürek bir coğrafya olur, şair refleksi gerçekleşir. Sözü ve hakikati birleştirir, bizlere muştı olur.

*Tut ki
binlerce
nemruda
karşı
biz
Yapa-
Yalnız
bire
İbrahimiz (Şimşek, 2005: 67)*

Yandıkça sabır, yanık mısralar çıktıkça meydana, çoğaldıkça şair, İbrahim olur. Etrafını da İbrahimleştirir. Sözü daha cesur söyler şair: *Bizi cehennemle korkutma vaiz / Ateşle denenmiş ömürlerce / Ateşle sınanmışız (Şimşek, 2005: 72)*. Bu ruh halinde yaşam da değişir, emanet bir yaşam olur dizelerde: *Yalnızlık iki türlü / Sabah bir akşam iki / Adam sen de / Emanet bir yaşamdır bizimki (Şimşek, 2005: 72)*. İlaç gibidir yalnızlık şaire. Sabah bir ölçek akşam bir ölçek alınacak. Yazan böyle yazmış tarifi. Eğer bunun sonunda ölüm de varsa sözümüz söz, değiştirmeyiz ahengi: *Hiç böyle ölmedik biz / Ölüm saymadık bu ölümleri (Şimşek, 2005: 75)*.

4. Bana Sevdanı Galipçe Anlat

Şairin ve şiirin tanımları için başvurduğumuz şiir kitabının son kısmında sevdayı anlatma, irfan ve inceliğin temsilcisi Galip'e devrediliyor. Bazı duyguların şerhinde usta şairlere söz emanet edilmektedir. Tenha vakitlerden, Eylülce'ye, oradan da Veda bölümüne eriştik. Son bölüm ismi ile müsemma: Veda. Şaire, şiire, kitaba... Son bölüm yukarıdaki dize ile başlıyor. Şiirin ismi söz aynasında gizliydi. Sözü bulacağımız yeri gösteriyor şair: *Varlığın içinde, varlığın kendisinde saklı söz. Üç yönlü yaşanmış bir / Sabırdan yola çıktım (Şimşek, 2005: 84)*. Sabır şairi en iyi tanımlayan kelimedir. Şairin ikinci ismi olarak söylenebilir. Şairi bu yolda takip ettik. Şiiri gördük, şiiri anlamaya çalıştık. Montaigne; *şiirin güzelliğini sağlam ve olgun bir görüşle fark eden bir şimşeğin parlıtısı kadar görebilir ancak onu, der (Çetişli, 2006: 17)*. O güzellik aklımızı işletmez, başımızdan alır, allak bullak eder. *Ve açar kahır burcumda kor gibi / Bir taze sabır gülü (Şimşek, 2005: 93)*. Çalışma bu sabırla veda zamanına geldi. Şehri onarmak son işimiz. Yargıladığımız şehri şimdi onarma vakti. Bunu yapmadan veda şaire yakışmaz.

*Toprağı emzirmek bizim işimiz
Kendi pınarımızdan
Gülün geçmişinde geleceğimiz
Gülün geleceğinde geçmişimiz
Şehri onarmaya geldik efendim
Şiirler dökelim şehir kurtulsun (Şimşek, 2005: 107)*

5. Sonuç

İncelediğimiz şiir kitabında şairin ve şiirin farklı tanımları yapılmıştır. Şiir özellikleri bakımından mevsime benzetilmiş. Şiir yargıç rolündedir. Kimi zaman son bahar mevsiminde yükselen burçtur. Dün aşkı kabullenmek bugün ise bir aşkı inkârdır. Şiir; bir yükün altına girmek, bir davayı sırtlanmak, bir imtihana başlamak, Yusuf'u kabul etmektir. Şiir tanımlarının karşısında şair tanımları: Şair de yargıçtır. Şair sözü söyleme cesaretini gösteren, kendi ile hesaplaşmayı hükümdarca yapan şahıstır. Güzelliği insanlara sunma çabasındaki olan, İbrahim gibi yanmasını bilen ve Nemrut'a karşı yapayalnız kalandır. Bütün sıkıntılarına karşı yalnızlığı ilaç olarak kullanıp, şehri yargılayan ve medeniyete sahip çıkan biridir.

Şairimiz; şiir burcu, mübarek hüznün, sözün gezgini, içim karıncalanır, âraf aralığında, dile nakış işledin, yitik laleler, çocuklar yetim doğdular gibi sayısız imge ile zihin dünyamızın sınırlarını zorlamıştır. Şairlerin kekre tadına alternatif bizlere kivi hüznünü sunmuştur. Hayata güzelleme yazacak kadar hayat dolu şairimize ve şiirlerine imgelerin diliyle veda ediyoruz. Suyu tarih düşüren, uslanan kelimelerle yazan, gemileri kalbine varmak için yakan, yüreğine haciz getiren, gül kavgasının şahidi şairimiz son görevini de ürkek yüzünü Yusuf'a çevirerek yapacaktır. Yüreğimiz adımız olursa, yüreğimiz sözümüz olursa, ayaz da yese çiçeklerimiz bir yanımız bahar olur ve ne kadar da eylül desek sancılarımıza, acılarımıza dört yanımız bahar olacaktır. Doğan şair bütün insanlık kadar yaşlı doğmuyorsa, sözü aynalardan almıyorsa bu medeniyeti kurtaramaz, bu şehri de onaramaz.

Kaynakça

- Aksan, D. (2005). *Şiir dili ve türk şiir dili*. Ankara: Engin Yayınları.
- Arslan, A. (2010). Tacettin Şimşek'in Eylülce'sinde anne. *Türk Dili Dergisi* 10(8), 701, 1085-1090.
- Çetişli, İ. (2006). *Metin tahlillerine giriş/l şiir*. Ankara: Akçağ Yayınevi.
- Doğan, M. (1996). *Büyük Türkçe sözlük*. İstanbul: İz Yayıncılık.
- Okay, O. (2005). *Poetika dersleri*. Ankara: Hece Yayınları.
- Önal, M. (2006). Tarifinde hemfikir olmadığımız bir teknik: İmge. *Türk Edebiyatı Dergisi*, (397), 12-13.
- Şimşek, T. (2005). *Eylülce*. Erzurum: Suna Yayınları.
- Ulağlı, S. (2007). İmaj imge imgebilim. *Türk Edebiyatı Dergisi*, (399), 53-54.
- Yakar, Y. M. (2009). Tacettin Şimşek'in Eylülce adlı şiir kitabı üzerine bir tahlil denemesi. *Erzincan Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 2(215), 211-222.